

Lluitar i negociar mirant al futur

«La taula negociadora ha de poder acordar, des de la perspectiva de la part espanyola, els límits del joc democràtic per a la nova etapa»

Vivim una època apassionant. Enmig de la precarietat, la incertesa i les amenaces, certament. Potser més carregats de pors que d'il·lusions, és veritat. Però abocats necessàriament a repensar les prioritats i a refer la societat. Una herència històrica amb gairebé tot previst i resolt, amb el confort assegurat de per vida, resultaria potser tranquil·litzadora. Però acomodar-se a un pla traçat en el passat faria l'aventura de la vida, sens dubte, molt menys interessant.

Què podria resultar més atractiu per a una generació jove carregada de dinamisme i de coneixements que la possibilitat -i la responsabilitat- d'assumir el ple protagonisme en la conformació del seu present i el seu futur?

Procuo que els meus alumnes considerin que viure instal·lats en el canvi constitueix una bona oportunitat. Que haver de forjar un itinerari personal i poder participar en la construcció d'un projecte col·lectiu transformador és més una sort que no pas una calamitat. Però se'n malfien. Troben que, a la vista de l'actualitat que ens interpel·la, hi ha en el que dic un excés d'optimisme militant. Estan convençuts que aquests, en general, no són gaire bons temps. Tampoc aquí.

La sospitosa suspensió del MWC a Barcelona, atribuïda a l'amenaça del COVID-19, ha centrat l'atenció pública i l'ha desplaçat de la batalla per l'hegemonia empresarial en la implantació i l'aprofitament de les xarxes 5-G. El lideratge xinès no és ben acceptat per l'administració Trump, ni tampoc pels gegants tecnològics nord-americans i europeus que van a remolc. Hi ha molt en joc: tenir un paper determinant en el pròxim salt tecnològic -que ja ha començat- i les seves múltiples aplicacions.

L'encreuament entre les prestacions de les xarxes 5-G, l'ampliació de la capacitat i la velocitat de processament i transmissió de dades pels algorismes i la Intel·ligència Artificial, i els avenços en camps com la robòtica i les nano i biotecnologies, propicien una transformació molt radical de la vida social. De fet, influeixen en les maneres com experimentem el món i la vida; i en les condicions a partir de les quals construïm la nostra consciència i ens proveïm d'estratègies de sentit.

Per això, igual com parlem de realitat "augmentada", comencem a especular amb la possibilitat de formes de consciència "augmentades". Les afectacions arriben a tots els camps, des de l'economia fins al dret. ¿Han de pagar impostos els algorismes i els robots?, ¿han de tenir personalitat jurídica? ¿qui ha d'assumir la responsabilitat directa sobre els efectes de les seves accions? Alguns autors insinuen l'emergència d'una nova humanitat, o bé un salt qualitatiu en l'evolució humana. Un instant crític en la tensió dialèctica entre la natura i la cultura. I nosaltres, mentrestant, aguantant la persecució de l'Estat i amb la República per fer...

Mentre les noves generacions determinen si entomen el present amb força i entusiasme o es deixen aclaparar per les amenaces del present immediat i els mals averanys, la Fiscalia retreu als presos polítics la falta de penediment. Penediment de què? De ser demòcrates? D'haver defensat com millor van poder i saber els drets i llibertats de tota la comunitat? De voler formar part dels pobles emancipats? De voler triar lliurement la seva adscripció nacional?

Les concepcions de la Fiscalia, exhibides durant la farsa judicial contra l'independentisme i fins avui, resulten -en paràmetres democràtics- manicomials. Pur cinisme. Afany venjatiu. Persecució i càstig a qualsevol dissidència rellevant. Violència institucional. Reacció sacralitzada. I diuen que

estan convençuts que els adoctrinats, bojos i malalts som els altres.

La ideologia que inspira l'actuació d'aquesta Fiscalia és una reminiscència del passat. És el passat. És la mateixa ideologia que inspira la concepció hegemònica d'Espanya elaborada per la FAES. Un llast immens que encara arrosseguem.

La taula negociadora que estrenarem la setmana que ve haurà de servir, entre moltes altres coses, per veure si el govern Sánchez/Iglesias està atrapat encara en la mateixa concepció i se'n sent representant, o si gosarà plantejar, esperonat per la negociació, una concepció d'Espanya nova. Reconèixer el caràcter nacional de Catalunya seria un primer pas imprescindible.

La taula negociadora ha de poder acordar, des de la perspectiva de la part espanyola, els llindars del joc democràtic per a la nova etapa. La taula negociadora és, de fet, l'oportunitat de trencar el cademat de la Transició. És l'oportunitat de parlar del que abans -amb la remor de sabres- no es va poder parlar; de fixar els mecanismes per poder decidir ara sobre el que no es va poder decidir llavors.

La negociació és una oportunitat per la part catalana de forçar l'Estat a democratitzar-se. I és l'oportunitat de la pretesa Espanya reformista de repensar-se i superar les limitacions imposades - pel vell règim- quan es va renunciar a la "ruptura" (1976-78).

La representació del Govern català a la taula tindrà una feina molt difícil. La seva tasca només serà reconeguda si en un termini raonable es posa fi a la repressió (amb la corresponent reforma del sistema legal i judicial espanyol) i si es perfilen les condicions democràtiques que han de permetre fer efectiu el dret a l'autodeterminació.

No hi ha política radical que no es fonamenti en un sòlid sentit de la realitat. Objectius, aspiracions i projectes ens mouen i mobilitzen; però la realitat és sempre el punt de partida. El procés negociador, afrontat amb realisme, atent a la correlació de forces i als marges de maniobra de cada part, serà també durant els pròxims mesos el principal instrument de l'independentisme per avançar en el repte més important de tots els que té plantejats: guanyar la confiança i la voluntat de més catalanes i catalans.